

[Wihjelm]

Som enhver kan genkalde sig, har vi i de seneste dage oplevet symptomerne på alle typer hos ledende socialdemokrater, alle typer af skizofreni eller personlighedsspaltning, som det også kaldes. Lad os blot tage fænomenet Risgaard Knudsen. Hr. Knudsen deltager som socialdemokratisk topforhandler i udformningen af hver eneste stump af aftalen med venstre. Risgaard er rasende. Da det hele er overstået, står hr. Knudsen med et hovedansvar for aftalen, hr. Knudsen anbefaler den, og hr. Knudsen stemmer for aftalen. Mens Risgaard i protest mod hr. Knudsen nedlægger sin post som gruppeformand. Eller måske er spaltningen videre fremskredet, så den snarere kan beskrives sådan, at på grund af striden mellem hr. Knudsen og Risgaard, så nedlægger Jens sin post som gruppeformand. Nærmere kan man vist ikke komme de beskrevne symptomer på ambivalens og inadækvate affekter eller ren og skær fjogethed. Jeg tror dog nok, at den egentlige forklaring på den optræden består i, at hr. Risgaard Knudsen på et tidspunkt lovede LO, at der ikke blev en regeringsaftale, som ikke kunne anerkendes af LO, med ham som gruppeformand. Det blev der heller ikke, for da han havde lavet aftalen, satte han sig ned på forreste bænk og var ikke længere gruppeformand – men han stemte for den og anbefalede den. Det er dygtigt, men det er også et spørgsmål, om ikke det er for dygtigt.

Det indskrænker sig ikke til disse eksempler. Skizofrenien præger hele den socialdemokratiske venstrefløj, som jeg ikke regner hr. Risgaard Knudsen med til. Arbejderbevægelsens Erhvervsråds selvmodsigelser, at man på én og samme tid går ind for indkomspolitikken, men mener, at den er uretfærdig, og ikke kan snuppe konsekvenserne af den – at man ikke indser, at det er selve formålet med indkomspolitikken at holde lønningerne nede og fremme kapitaldannelsen. At hr. Hans Jørgen Jensen udtaler, at han ikke kan acceptere indkomspolitikken, når den ikke også skal ramme kapitalen, når den ikke også skal ramme erhvervslivet. Ja men det er jo i strid med selve indkomspolitikken hensigt at ramme erhvervslivet og ramme kapitaldannelsen. At forskellige elementer i den socialdemokratiske venstrefløj optræder kritisk over for en aftale og dermed bryder hele dens konsistens, men ikke vil erkende, at det er selve den socialdemokrati-

ske krisepolitik, som de er imod. Jeg mener, det må siges meget klart, at den såkaldte socialdemokratiske venstrefløj herved er et alibi for det regeringssamarbejde, der er indgået, for de har i øjeblikket objektivt den funktion, at de dækker venstre flanke og giver en hel del velmenende menige socialdemokratiske arbejdere nogle vrangforestillinger om, at der stadig væk er håb i det parti.

Vi vil i fremtiden høre meget vrøvl om, at socialdemokratiet bliver påtvunget nogle grimme ting, bl. a. på grund af regeringssamarbejdet med venstre. Det passer ikke. Det ses af socialdemokratiets egne hensigter, som de klart kom frem før regeringsdannelsen, nemlig senest med fremsættelsen af finanslovsforslaget, som vi ikke tidligere har haft lejlighed til at drøfte her.

Hvad var baggrunden for dette finanslovsforslag? Det var, at indkomspolitikken omsider var begyndt at virke – efter hensigten, tør jeg roligt sige. Fra første halvår 1977 til første halvår 1978 steg arbejdsløsheden med 33.000 på årsbasis. I samme periode lå vareimporten konstant, mens eksporten voksede med 9 pct. I perioden fra 1975 til 1977 inklusive er lønudgiften pr. produceret enhed faldet med gennemsnitlig 2 pct. sammenlignet med vore handelspartnere. Det er det, vi kalder internationalt løntrykkeri. Alene i første halvår af 1978 er reallønnen faldet med 2,5 pct. Indkomsterne forventes i det kommende år at stige med 13 pct. for de selvstændige, men kun 7 pct. for lønmodtagerne, og så fremdeles.

Det var baggrunden, og sådan en succes måtte socialdemokratiet naturligvis følge op. Med en uændret økonomisk politik vil der ganske vist i 1979 være en stigning til godt 200.000 arbejdsløse, men det er ikke tilstrækkeligt. Regeringen kom derfor i et nyt finanslovsforslag og bebudede en stramning på ca. 5 mia kr. Ja men har man ikke netop under stort reklamespektakel truffet en EF-beslutning om at føre en mere ekspansiv økonomisk politik, for Danmarks vedkommende med en skattelettelse på 1/2 mia kr.? Jo da, svarer vores socialdemokratiske finansminister, men det skal sandelig ikke være en lettelse i forhold til nu, det skal være en lettelse i forhold til den påtænkte stramning på 5 mia kr. Hokuspokus, sådan fører man ekspansiv økonomisk politik i kapitalens fællesmarked. De andre lande gør ligeså,